

Khalil, az éneklő teve

Avagy a karaktergenerátor
köszöni szépen, jól van.

Előszó

A Karaktergenerátor születése mellett sokan bábáskodtak. Felsorolni is nehéz volna, ki mindenki járult hozzá az adatbázis felépítéséhez. Végül 265 állat, 353 jelző és az 1882 anyakönyvezhető magyar név vállaira támaszkodva született meg az a random generátor, ami az e kötetben szereplő címekhez fogható szóösszetételekért felelős. Miután pedig a szavak, a kategorizálás és a kis programocska is előállt, arra kértem a nagyérdeműt, hogy keltse életre a robotot: vagyis költsetek hozzájuk verseket, írjatok történeteket, rajzolatok, hímezzetek, kovácsoljatok, egyszóval mutassátok meg a világnak, milyen az, amikor az inspiráció szárnyakat kap. Nos, heten megtették, és nem is akárhogyan! Két fejezetben, de azon belül ABC sorrendben olvashatók a beérkezett pályaművek.

Kedves olvasóm, engedd meg, hogy három személyes kedvencemet ajánjam különös figyelmedbe, névsorban:

Bán, az istenfélő zebra (Guti Karina)

Osszián, a Csilllogó leopárd (Terecskei Alíz)

Szemere, a mókás tetű (MIHI)

Sajnos a generátor e pillanatban épp csak döcög, teljes körű technikai renoválásra szorul. Hébe-hóba azért, ha lassan is, de még be-betöltődik Adalbertina, a nagylelkű bálna, Hugó, a méla kacsa, Györgyi, a kegyes malac vagy épp Mendel, a csábos tintahal.

Most pedig arra buzdítanálak Téged, kedves olvasóm, bóklássz kedvedre a pályaművek között. Ha pedig valamelyik megtetszik, tedd ki egy jól látható helyre, hadd gyönyörködjön benne más is!

A szerzők

Guti Karina

Hornok Máté

MIHI

1960-ban születtem Baján. Szakmám szerint immáron 27 éve számítógépekkel foglalkozom, szoftverrel és hardverrel egyaránt. Egy Frankfurt am Main melletti kisváros gyógyszergyárának IT részlegén dolgozom. Amióta megtanultam írni és olvasni, érdekel az irodalom, érdekel a rímfaragás. 1976-ban kezdtem el az összeírást, de miután az előtte írott anyagokhoz nem került kelezés, nem tudtam őket időrendi sorrendbe tenni, így '76-lelt az indítás. 1982 óta Németországban élek, itt egy újságnak cikkeket írogattam, majd áttértem prózai feladatokra is. 2011-ben sikerült elkészítenem „MIHI: A szavak varázsa” című könyvemet (a címlapját saját ötletem alapján Dluhopolszky László, a Ludas Matyi utolsó főszerkesztője készítette el), ami már nem csak „Romhányi-szerű rímekben gazdag”, de tartalmaz vicceket, aforizmákat, humoros verseket, dalszövegeket és kabaréba illő szkeccseket is. Jelenleg a második könyvem kézírata az Alexandra kiadónál várakozik, s a harmadikkal is lassan elkészülök. Utóbbiban a sok prózai mű mellett német versek műfordításait publikálom majd. Rendszeresen figyelem a pályázatokat a rajtuk való részvétel számomra egyrésztől kihívás is, más résztől pedig nem titkolom, az írottak bekerülnek a harmadik könyvembe. Mindkét nyelven (magyar, német) olvasok, kalandozom más vizeken, tanulok és ötleteket merítek újabb alkotásaimhoz.

Nagy-Gulyka Brigitta

Pataki Anett

Terecskei Aliz

Elérhetőség: terecskei.aliz@gmail.com

Leginkább olyan dolgokról szeretek írni, amik gyakori hibák a mai társadalomban. Fő témám a természet és az ember kapcsolata, de az emberi gyengeségekről is sokszor szót ejtek. Fontosnak találom, hogy már az egészen kicsi gyerekeknek is beszéljünk a környezetvédelemről, és megismertessük velük csodálatos világunkat. És bár sok nehézséggel kell szembenéznünk, az élet mégis csak öröm, ajándék, ezért igyekszem a mesémnek mindig boldog befejezést kerekíteni.

Türk Éva

Versek

Amaranta, a kamikaze tintahal (Guti Karina)

Amaranta tintahal volt,
Újságíró, tollforgató,
Éles nyelvű stílusával
Senki máshoz nem fogható.
Polip-politikusokat
Hívott nyolckarú halálnak,
Cakkos farkú celebekre
Írta mindig: „Vízi Állat”.

Amaranta tintahal volt.
Kamikaze tollforgató.
Mindig árral szemben úszott,
Pedig tudta, hogy volna jó.
Dráma lett a hősiesség vége.
Jött az örvény.
Megint árral szembe haladt,
Nos, az örvény csakis ezért
nyelte el a tintahalat.
Így megy ez tükörtiszta,
Csillogó, kék felszín alatt.
Nem kímél a törvény.

Atália, a szadista hering (Guti Karina)

Tengermélyi pletykák között
szörnyű egy hír kering.
Hogy az ikrák óvónője
egy szadista hering.

Szegény öreg Atália,
Erre aztán nem lesz könnyű
Nyugodtan reagálnia.
Csak azért, mert heringtestben
jött világra szegény,
nem jelenti feltétlen,
hogy erkölcstelen egyén.

A ferde hajlam talán meg is mérhető,
Abban, ahogy más halakhoz
hozzáér az illető.
Vagy, hogy milyen távol úszik
Idegenek mellett.

És, ha minden teszt negatív,
Valószínű:
ez a hering,
az előítélettel szemben
óvónőnek termett.

Bán, az istenfélő zebra (Guti Karina)

Furcsa fickó volt az a Bán.
Kereszt függött csíkos nyakán.
A sok patás
hitetlen Tamás.
kerülte is szegénykét.
De térítői tehetségét
Messze földön regélték.
Tán ezért volt oda érte
A feketével megcsíkozott
fehérnép.

„Kedves, drága Bán
Mesterünk,
Csakis azért esdekelünk,
– ha ellenvetése nincsen –,
Meséljen a Szentírásból.
Ne habozzon! Nyerítsen!”

Torkát büszkén köszörülé
Bán, az istenfélő patás.
A kancák csak úgy gyűltek
köre.

Nem is maradt el a hatás.
Tágra nyílt a sok bogárszem,
Tudta Bán, hogy mind őt nézi,
És konstátálta: prédikálni
Jobb móka, mint legelészni.
„Fegyelmezzetek szavamra!”
– nyerítette atyáskodva.
„Minden fekete, vagy fehér.
Ezt már nem tudom, ki

mondta.

De az a lényeg, pici kancák,
Hogy mindig fehér az igazság,
A gonoszság meg fekete.
Ez az Isten Szent törvénye,
Életünknek veleje.
Irhánkra is írva vagyon,
Hogy megfér egyazon alanyon
Gonoszság és jóság.
Mégis, ki jó? Ki a rosszabb?
Tudjátok-é?”

„Mester, mondjad!”
„Azok, kiknek csíkozása
Fehér alapon fekete,
Jó zebrák mind!” Bán,
a zebra, e szavakkal felele.
„Ám mindaz, aki fekete,
és csíkozása fehér,
Az égi legelőkre vivő
Szent Ösvényről letér.”

Azóta a zebra hölgyek
Egyre azon tépelődnek,
Hogy akkor ők most jók, vagy
rosszak?
De máig sem tudják szegények.
Mert félelmek és szép
remények
Percről percre, évről évre,
Csíkról csíkra váltakoznak.

Bogárka, a töksüket antilop (MIHI)

Tiszta a levegő,
a bak megy legelő'.
Ők párosujjú patások,
mint sok mások.
Az egyik állat vak,
a másik töksüket.
Már elhinni is örület!
Jelszavuk: Bak vezet bakot.
Na, jó napot!
Bogárka, a töksüket antilop
csordában él és sokat lop.
Az antilop csordák,
mások javait is csórják.
Felfalják a legelő termését,
ignorálják mások nemtetszését.
Boglárka látja, amit más hall,
végülis ez nem baj,
viszont akkor van bibi,
ha a szürke farkas kergeti.
Soraikból jónéhányat elgyepált,
az ázsiai gyors gepárd.
A gidákra az aranyakál támad,
meg is evett belőlük néhányat.
Csavaros szarv, csavaros ész;
útközben mindig tette kész.

Kereste bátyját, mert elveszett,
de csak a fa mögé bújt, vizelni ment.
Neki az elméje kihagyós,
más szóval: kicsit gyógyós.
Rátalált a hülyére,
megkérte őt: üljél le!
Nézd, bátyus, én énekelek,
ha bejönnek a hosszú telek.
Híres énekes szeretnék lenni,
ezért akarok innen elmenni.
Vár rám a kapitális Dél-Ázsia,
ott több az énekes gázsija.
Szerződtek volna az észtek,
de furcsa teremtménynek néztek.
Maradjatok itt, a hegységben,
csordás egységben.
Slágereket énekelek;
valamikor híres leszek.
Hallani fogtok rólam,
s talán egyik talpnyalóban,
felcsendül majd a dallamom,
sajnos süket vagyok, nem hallhatom.
Remélem sikerül a terv, lesz hatás:
Én leszek a legismertebb patás.

Domán, a boldog medve (MIHI)

Gondolta Domán, a boldog medve,
éppen szaporodni lenne kedve.
Ötleteiben elmerengve
észrevette,
hogy kedvenc zónája
nem áll haptákba.
Evett rengeteg mézet,
mivel náluk az a nézet,
hogy az édesség segít,
amit minden medve istenít.

Dománnak elment a kedve,
kedvence nem volt megmerevedve,
de hogy jegyese kedvét ne szegje,
s mint rendjének legnagyobb tagja,
először zsákmány után kutatva
az otthonát pár hétre elhagyta.

Elindult hát mulatva
élelem után kutatva
a jégmező Lancelot lovagja.
Kedvenc tápláléka a fóka
– főleg a pufóka –,
erre korgott az éhes gyomra.

Távol az otthontól leheveredett,
gondolatiba mély barázdát erőltetett.
Elalvás előtt volt neki egy gyenge
érzése:
nejének nem jött meg a havi vérzése.
50 km-ről megérezte nősténye szagát,
köszönt is neki: Édesem, jó éjszakát!

Reggel felkelve, csipáit kinyitva,
azt hitte, amit lát, Fata Morgana.

Előtte állt egy nőstény jegesmedve,
azonnal rátermett,
gyengéden leteperte,
majd a hóban hemperegve
hancúroztak szenvedve.

Boldogan folytatta hazafele útját,
élvezte a zimankós telet,
furdalta a lelkiismeret,
ahogy átgondolta múltját.
Hazaérve megszólította nejét,
s telebeszélte szegény fejét.

Drága Párom! Tudod, a párzásom
– kezdte dadogva –, s észrevette,
az asszony átnéz felette.
Levázolta ahogyan félrelépett.
A párja nem vágott hozzá boldog
képet,
de mint hű jegyesmedve,
elé állva, kiegyenesedve,
büszkén üvöltötte a pofájába:
– Apa leszel, drága!

Így történt, hogy Domán, a boldog
medve,
a boldogságtól rebegve,
bevitte kedvesét enyelegve;
a jégkunyhóban felpörögve, adta
magát,
olvasztották együtt a kunyhó falát.
Addig folytatták a mézeshetet,
amíg meg nem született a
medvegyerek.

Hippia, a bánatos medve (Nagy-Gulyka Brigitta)

Hipp, hipp, hipp, hüppög a bánatos medve,

Pi, pi, pi, pityereg elkeseredve.

A, a, a, akad baja, jaj!

Ma reggel – éppen ma – tükörbe nézett,

Felkent arcára egy nagy adag mézet.

A, a, a, akad baja, jaj!

Ragadt a szőre, ragadt a mancsa is,

Ragadt hát mindene óréája is.

A, a, a, akad baja, jaj!

Pedig elég volt tegnap – éppen tegnap –,

Hogy hátára zuhant egy szikladarab.

A, a, a, akad baja, jaj!

Előtte meg – épp tegnapelőtt – esett,

Biztos lebömbölte a mennyezetet.

A, a, a, akad baja, jaj!

De hisz már sorolni is förtelmes bú,

Hogy ez a medve mennyire szomorú.

A, a, a, akad baja, jaj!

Hipp, hipp, hipp, hüppög Hippia, a medve,

Pi, pi, pi, piszkosul elkeseredve,

A, a, a, akad baja, jaj!

Bele se merek gondolni, hogy holnap...

Na, megyek is, mielőtt jól megríkat!

A, a, a, akad még baja, jaj!

József, a mohó őzike
(és egy kissé nárcisztikus és önző is) (Türk Éva)

Kecsesen sétálok
erdőmben,
– igen jól olvasod az enyém –
Nézem alattvalóim
miként szorgoskodnak,
hogyan szebb legyen
a vidékem.
Étel keresnem kell
olykor,
mert a lusta ember
elfeledkezve bemerészkedik
üres kézzel eme
bámulatos rengetegembe.
Próbálom csillapítani
éhínségem,
– sikertelen –
elveszem hát mi kell,
táskákból, autókból,
házak udvaráról.
Vess magadra szolga!
Ha nem hozod elé
tálcan eledelem,
megyek és telerakom
a belem!
Neked semmit sem hagyok,
még akkor sem,
ha nem lesz formás a fenekem.
Legyen ez intő példa
a kétlábúnak:
József éhesen dúvad!

Keve, a sértődős kazuár (Guti Karina)

Volt egyszer egy Kazuár,
a neve
Keve.

Sisakkal volt ékesítve
Helyes feje.
S a sisakos kazuárnak
tisztelettel szalutáltak
a hódoló, kis szárnyasok.

Ám, ha mégsem szalutáltak
Kevének, a Kazuárnak,
volt belőle lárma, sok.

Sértődékeny fickó volt
a Keve.
Annyi biztos, nem volt könnyű
vele.

Mert aki nem szalutált,
az felhúzta a kazuárt,
Sisakkal lett megcsapva
a feje.

Konstantina, a beképzelt paradicsommadár (Guti karina)

Való igaz, nem kellett a hímek után
koslatnia,
Mégis elég beképzelt egy szólista volt
Konstantina.

Aki paradicsommadár,
Beképzelt az már eleve,
előbb-utóbb mindüknek
a rajongókból lesz elege.

Konstantina azt gondolta,
szörnyű nehéz az ő sorsa,
pedig örülhetett volna,
hogy annyi volt a rajongója.

Megérdemelte a sorsát.

Hozzáment egy tukánhoz.
Azóta is idióta kakadukat utánoz.

Margit, az alultáplált barnamedve (Guti Karina)

Margit soha nem volt keszeg

– szerette a mézet.

Ő volt az a nőstény,

akit minden medve nézett.

Szőrös lábát nem takarta,

Jól is állt a bunda rajta.

Ám azt brummogták,

épp a minap,

megfertőzte őt a divat.

Szegény Margit szégyenkezett.

Ciki lett a bozontos láb,

csakúgy, mint a méret.

Saját magát igen komoly

diétára fogta:

semmi nem volt megengedett,

csupán napi hét-nyolc szelet

sovány málnatorta.

Margit így lett alultáplált.

Nem csodálták már a lábát.

A környékről gyors iramban

elfogyott a málna.

Ekképpen ért véget hát

a divat hozta dráma.

Sedékiás, a gatyamadzagos tetű (Guti Karina)

Fejeden ül Sedékiás,
A tisztességes fejtetű.
Nem dohányos, nem is piás,
És konszolidált méretű.

Sedékiás harcra kész,
Gatyamadzagos legény,
Nem csügged a kis pimasz,
Túl is tesz a méretén.

Felszedhetne egy-két kilót,
az igaz,
Különben a fejtetei futballmérkőzéseken
nem jut többé néki passz.

Márpedig kis nemzetének
becsületet szerezne,
ha gatyamadzagosunk győzne...
De akkor többé nagy szüksége
nem lenne a fejedre,
többé ott már nem időzne.

Külföldre is mehetne.

Szemere, a mókás tetű (MIHI)

Ő a mókás tetű.
A rovar neve csak négy betű.
A könyv sorai fölött eltűző,
betűző.
Felesége Para Zita,
ő is csak egy parazita.
Fejekén ropja a tvisztet,
ez mindenkinek viszket.
A tetű fejekén éldegél,
a serkéknek vicceket mesél:
Mi lesz a kikelő petéből, lárva?
Nem, árva.
Az iskolában elterjedt a tetű.
Nagyszerű!
A gyerekek kénytelen-
kelletlen,
állatokkal nőnek fel.
A tetűből csak dőlt a poén,
s mint egy igazi fenomén,

a tréfamester netovábbja,
az élceket percenként gyártja.
A mókás tetű
élete nem egyszerű,
hiszen a rovarirtó szerek
az agyra sérülékenyek.
De jó kedvét ez nem szegi,
a kérdést magában felteszi:
Miért undok az ember
a szegény tetűvel szemben?
Fütyülve a világra,
a szert zabálva
fennhangon dörmög:
Megeszem, ha bele is döglök!
Feldobta csápjait a tetű,
sírja is csak egy egyszerű.
Ez a mondat lett felírva:
Tetű kiirtva.

Ulászló, a nagylelkű vapiti (Hornok Máté)

Ulászló, a nagylelkű vapiti
Már a neve sem annyira piti.
Az emlősök osztályának párosujjú
patása,
ezen belül is a szarvasfélék családja.

Egyszer egy napon ez a vapiti,
felkerekedett, hogy megkeresse Sütit.
Süti volt leghűségesebb társa,
ilyen barátság nem volt még a
nagyvilágba.

Keresi Ulászló az eltűnt Sütit,
de nyomát sajnos csak bottal üti.
Fel-alá rohangál ijedtében szegény,
míg végül Sütiek házához nem ér.

A lakban megtalálja Süti édesanyját,
aki épp most rakta fel a déli töltött
káposztát.

Kérdezi riadtan a vapiti,
Hova lett legkedvesebb barátja, Süti?

Süti mamája csodálkozva néz,
ugyan az ő Sütije hová vész?
Nem érti ő sem, hát Ulászlóval tart,
Megkeresni eltévedt gyermekét hamar.

Égre-földre keresik a köddé vált állatot,
Átkutatják a kamrát, minden járatot.
De sehol sem lelék a drága Sütit,
Hol lehet azt ők sem értik.

Elmennek az öreg nyúl háza mellett,
Az kiszól: hát ti merre mentek?
Válaszol a két elkeseredett kutató:
Elvesztettük Sütit – szól Ulászló.

Nosza, akkor segíték nektek keresni,
Csak előtte gyertek be ebédelni.
Éhgyomorral kutatni mégiscsak nehéz,
Egy gulyásra betértek hát Ulászlóék.

Ebéd után elindultak hárman keresni,
Hárman már csak meg fogják találni.
Több szem többet lát, gondolták ők,
ám felderítésük továbbra is elkeserítő.

Útjuk során csatlakozott az egész
állatsereg,
varjak, szarvasok, majmok, gyíkok,
verebek.
Napnyugtáig sem jutottak eredményre,
Elindult hát szépen mindenki
szenderedésre.

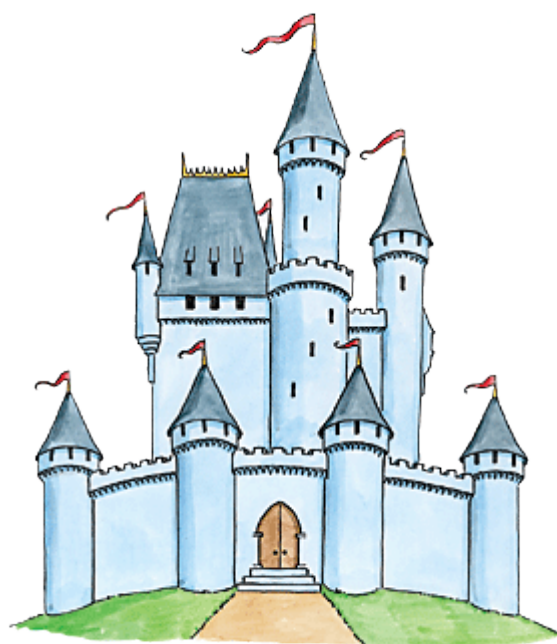
Ulászló saját tölgyfakuckójához érve,
Meglátja legkedvesebb barátját Sütit,
élve.

Nagy kő esik le gondterhelt szívéről,
le sem lehet választani barátja kebléről.

Hát te mit csinálsz itt barátom, egész
nap csak kutatlak,
erre meg saját kuckóm előtt talállak?
Egész nap rád vártam, kedves barátom,
Gondoltam hol máshol leszel, ha nem
otthon?

Ulászló és Süti nap végére egymásra
találtak,
Aznapi nem volt alvás, egész este
babráltak.
Reggelre azonban elálmosodott szemük,
Egymásra borultak, s elcsitult a szívük.

Mesék

Cézár, az optimista medve (Pataki Anett)

Az állatok királya az oroszlán, de lévén ebben az erdőben nem élt oroszlán, a medve lépett a helyébe. A félreértések kedvéért őt magát inkább Cézárnak hívták – de ő ezzel a címmel is roppant elégedett volt. Cézár jószágos uralkodó volt, kicsit könnyelmű is néhány bokrokban szütygött vélemény szerint. Minden nap végigbandukolt az erdőn, eredetileg azért, hogy a lakhelyétől legmesszebb fekvő málnabokrokat is szemügyre vehesse és uralkodói privilégiuma szerint leszedhesse a legfrissebb szemeket. Ám ezek az utak arra is szolgáltak, hogy az erdő lakói felkeressék panaszaiikkal vagy kérdéseikkel a jó öreg medvecézárt. Híresen optimista volt, semmi gond nem aggasztotta, de talán a nyulak sem lettek volna ilyen ideges természetűek, ha elérik és le is szedhetik a legszebb málnát, nem csak a földre pottyant darabokat.

Így volt, hogy egy tél végi napon, nem sokkal az után, hogy Cézár előbújt a barlangjából a hosszú álom után, a reggel első sugaraire útnak is indult, ellenőrzendő kedvenc csemegéseit. A málnára még várni kellett, de Cézár nem búslakodott, hiszen lépten-nyomon ennivalóba botlott. Útközben az egyik fa mögül a lompos farkú róka oldalgott elő.

– Jó reggelt, Cézár! – köszöntötte illedelmesen, mert nem esett volna jól egy pofon azoktól a tenyeres-talpaktól, amikben a medve lábai végződtek. Cézár bólintott és folytatta útját, mire mellészegődött a róka.

– Hosszú ez a tél, Cézár. Nagyon hosszú! – sópáncodott a róka. – Mi lesz így velünk?

– Pont te aggodalmaskodsz? Hát nyulat fogni télen is lehet, nem? Éhen halni te nem fogsz – válaszolt Cézár, de rá se nézett a vörös állatra, csak forgatta a fejét, nehogy elmulasszon valami ehetőt.

– Ez így akkor sem állapot! Minden elbújik, nincs szaporulat... – sorolta a róka az aggodalmát. A medve felsóhajtott.

– Minden jól lesz, komám, hamarosan kitavasodik, ne félj – mondta, és a hangja olyan megnyugtató volt, hogy a róka szemernyi sem kételkedhetett abban, hogy Cézár valóban tudja, mit beszél.

Hamarosan tényleg megjött a tavasz. Rügyeztek és zöldültek a fák, olvadt a hó, megáradt a patak, csiripeltek a madarak, szaladgáltak a mókusok, ugráltak a nyulak és feloszlottak az őzcsordák. Épp egy ilyen anyja mellől szabadult őzficsúr akadt Cézár egyik igazi, tavaszi útjába – ezeket nagyon szerette, mert már látszott, hol, merre, mennyi málna érik majd. Az őz épp az agancsát próbálta egy leháncsolt fatörzsön – ami télen eleség, most csontkoptató volt neki.

– Szép jó napot, Cézár! – emelte fel nyurga nyakát az ifjú őz. Szépen köszönt, ahogy a mamája tanította. Cézár biccentett és kis kanyarral próbálta megkerülni az őzet, de az mellészökkent és együtt folytatták az utat.

– Cézár... tapasztaltad-e, hogy apad a folyó? – adta át az állatok félelmét vezérüknek az őz. Cézár tapasztalta. Hiába volt tavasz, és olvasás, és éltető esők, a folyó vize olyan kevés volt, akárcsak a legmelegebb nyarakon, és csupán néha telt meg a meder egy kissé.

– A gát lehet-e az oka... – kezdte bátortalanul az őz. A bagoly hozta a hírt nemrég, hogy a nagy kopácsolás, amit régóta hallanak, egy épülő gát munkálatairól jön.

– A gát... persze, hogy a gát – kezdte Cézár, de nem tűnt túl feldúltnak. – Majd ha kiismerték ezt a dolgot az emberek, akkor megint jön a víz, mint régen. Ne fájjon emiatt a fejed, amúgy is jönnek most az esők, nyárra pedig megoldódik minden. Az őz bólintott, megköszönte a megnyugtató szavakat és ment vissza, hogy közvetítse a medve szavait.

A gát építésénél az emberek elhasználták az utolsó szál fáikat is a falu határában, ezért amikor a tavasz végeztével nagy építkezésbe fogtak, az erdő fáit kezdték döngetni. Cézár ezt se bánta, volt fa az erdőben elég. Éppen úton volt ismét, amikor mancsai körül apró alattvalói, a nyulak kezdtek idegesen ugrabugrálni. Lapították a fülüket és meresztgették a szemüket félelmükben.

– Jaj, Cézár, jaj, Cézár! – jajgattak köszönés helyett.

– Hát mi bajotok? – kérdezte a medve, meglepődve a hatalmas aggodalmon.

– Már az üregeinknél döngetnek! Elhordják majd lassacskán az egész erdőt! – zengték és alig lehetett kihámozni a mondanivalójukat.

– Dehogy hordják! Elvisznek annyit, amennyi kell nekik, aztán hagynak minket békével – nyugtatta őket Cézár, de akaratlanul is gyorsított a léptein, ahogy a kedvenc málnása felé tartott; számításai szerint ma már érett málnaszemek várták a bokrok legtetején. – Ti meg majd ástok új üregeket egy kicsivel beljebb – rendezte a kérdést a medve. A nyulak azonban nem hagyták, kísérték őt egészen az erdő új széléig, ahol aztán Cézár megtorpant. Pár méter választotta el szeretett bokraitól, ám az erdő elfogyott, ki a bozótból nem léphetett. Ráadásul kacagó, piros pozsgás gyerekek állták körbe a bokrait, kezüket, szájukat bordóra festette a málnalé. Cézár döbbenten állt, nem hitt a szemeinek, száját eltátotta, de hamarosan úrrá lett rajta a harag. Elbődült és kiontott a bozótból, egyenesen a favágók és a gyerekek közé. A nyulak a bokorból nyújtogatták a nyakukat, ekkora sivalkodást és riadalmat még nemigen láttak. A gyerekek eldobálták a kosarakat, a férfiak meg a fűrészeket és hanyatt-homlok menekültek vissza a faluba. Cézár még elbődült párszor, és ez olyan hatékonynak bizonyult, hogy nem lévén vadásznépség, vissza se jöttek többet, még a szerszámaikért sem. Amikor elmúlt a veszély, Cézár kifújta magát és nekilátott, hogy orrával arrébb lökdösse a kosarakat és felnyalogassa a kiborult málnakupacokat. Lassan a nyulak is közelebb merészkedtek, kis orrukat mozgatva szaglászta az emberek nyomait.

– Na, mit mondtam? – nézett rájuk Cézár. – Elmentek, ugye? – kérdezte, mintha mi sem történt volna és tovább csipegetett a bokrokról, miközben a nyulak örömben körbetáncolták cézárukat.

Osszián, a csillogó leopárd (Terecskei Aliz)

Osszián vagyok, a csillogó leopárd, és itt élek a dzsungelben, a buja fák összefonódó koronái, és a kacskaringós liánerdők között. Mit ne mondjak, gyönyörű! A kellemes esők és a varázslatos zöld árnyalatok, Oh, be gyönyörűséges!

Tehát én vagyok, Osszián, a csillogó leopárd, s hogy miért *csillogó*, az egy igen hosszú, bonyodalmakkal teli történet.

Az egész úgy kezdődött, hogy összeismerkedtem Gerdával, a papagájjal. Mondhatom nem volt kellemes találkozás, mert ez a szárnyas jószág igen szemtelenül bánt velem. De szép papagáj, csak a szája nagy, hát senki sem lehet tökéletes! A tollai szivárványszínűek, a feje pedig olyan, mint a naplemenete, és egész megjelenése pedig egyenesen királynői. Na, de nem szaporítom itt tovább a szót, hanem elmondom, hogyan futottam össze Gerdával.

Mint minden rendes nap, elmentem a kedvenc fához lustálkodni. De amint felkapaszkodtam rá, mit láttam? Egy pompázatos papagájhölgyet, aki épp a legkényelmesebb ágon terpeszkedett. Először nem akartam balhét, mert nem volt kedvem madarat hajkurászni, így illedelmesen megkértem, hogy „már bocsánat, de ez itt az én helyem, vigye odébb a kisasszony a farktollait”, de ő csak kinevetett. Rajtam kacagott ez a faragatlan szárnyas hölgyike, de olyan jóízűen, hogy nyomban ökölbe szorult a mancsom.

De az, mintha észre sem vette volna, tovább hahotázott, s mikor odakaptam, hogy lerántsam, feljebb röppent. Hát, kis buta, nem is sejtette, hogy erre várok! Amint szabaddá vált a kedvenc ágam, rögtön el is foglaltam. Azt gondoltam: bánom is én, mit csinál most már ez a szemtelen papagáj, én itt sziesztázom késő délutánig, az meg gubbaszthat a fejem fölött, én le nem szállok innen!

De hamar kiderült, hogy büszkeségem nagyobb, mint a lustaságom. Nagyon egyikkel sem kellene dicsekednem, mégis be kell vallanom, hogy korábban kissé beképzelt és hiú voltam. Főleg szépséges bundámra voltam büszke, s ez a kis minden lében kanál repülő tojásrakó pont rátapintott a gyengémre.

Így rikácsolt le a fa tetejéről:

– Milyen fakó, milyen régimódi a bundád!

Na, erre aztán felkaptam a fejem.

– Még hogy az enyém! – méltatlankodtam. – Olyan gyönyörű, hogy a napra lehet nézni, de rám nem!

Persze, hogy nevetni kezdett a kis pimasz.

– A nap csillog-villog, te meg olyan fakó vagy...

És csakugyan! Amint magamra tekintettem, hirtelen én is furcsán színtelennek, fakónak láttam a bundámat, s vágyat éreztem rá, hogy fényes, csillogó legyen, akár a nap. Hát így kezdődött minden.

Attól a naptól fogva kerestem a módját, hogy csillogó lehessen a bundám. Mindent kipróbáltam, tényleg mindent, de semmi sem volt elég hatékony.

Egyszer megláttam, milyen szépen csillámlik a folyó a nap fényében, s hirtelen ötlettő vezérelve belecsobbantam a vízbe, s mindenhol alaposan megmostam magam. Azt hittem sikerült, mert a vízcseppeken megtört a napfény, és szikrázott a bundám a gyönyörűségtől. De aztán, mikor megszáradtam, csalódottan vettem észre, hogy megszűnt a varázslat.

De nem adtam fel ilyen könnyen. Láttam, hogy az emberek különféle festékeket kennek a bőrükre, hogy csillogósak legyenek, hát gondoltam, nekem is megteszi majd a hatását. Belopakodtam a táborba, és észrevétlenül elcsentem egy doboz ezüst port. Mikor magamra öntöttem, csak úgy világított a bundám! Az ám, de mikor – mint minden rendes nap – eleredt az eső, lemosta rólam az összes csillámport, s elmúlt, újra elmúlt a szikrázás. Úgy döntöttem hát, hogy ez sem egy túl időtálló megoldás.

Mit tehettem hát én, az ódivatú leopárd?

Elhatároztam, hogy ha törik, ha szakad, én akkor is csillogó leszek, mégpedig nem is akárhogyan: elmegyek magához a naphoz, és megkérem, hogy szórjon tele csillámmal. Akkor még nem is tudtam milyen nagy fába vágtam az én szerény kis fejszémet. Akkor – hajjaj – akkor még boldog voltam, hogy magtaláltam a megoldást.

Éjjel-nappal ezen gondolkoztam, s hamarosan előállt a terv: felmászom a világ legmagasabb hegyére, onnan pedig sárkányháton utazom tovább. Mert tudni kell, hogy ezek a különös, szárnyas lények ott laknak a havas hegyormok közelében.

Elindultam. Átkeltem a Szaharán és a Szudánon, átúsztam a Nílust (persze keresztben), megbirkóztam az Arab-sivatag égető forróságával, a Tigris és az Eufrátesz folyó rémítő sodrásával, hegyeken vergődtem át, és végre, végre elértem a Föld Tetejét – ahogy ami nyelvünk mondja. Ez talán mind hihetetlennek hangzik, de könnyű volt, és mondom. Csak egy volt a baj: sokáig tartott. Egészen megöregedtem, mire odaértem.

De ez nem hátráltatott, s nem késztetett visszafordulásra sem. Ott álltam már a cél előtt, ott magasodott előttem a Himalája, a maga szédítő magasságaival, és nekem földbe gyökeredzett a lábam az ámulattól. A fehér hó úgy tündökölt a halvány napsütésben, hogy hirtelen késztetést éreztem rá, hogy jól meghempergőzzem benne. De tanultam a leckéből: a hó éppúgy víz, mint a folyó, tehát ez is fel fog száradni a bundámról. Tehát szó sem lehetett arról, hogy még egyszer csúfot úzzak magamból.

Neki vágtam. Azt hittem, a neheze már mögöttem van, de ha visszagondolok, semmi sem volt átkelni a sivatagon a Csomolungma-mászáshoz képest. Az éles sziklák sokszor felsértették a mancsomat, és volt olyan hely, ahol tudtam: ha hátranézek, úgy megsédülök a mélység látványától, hogy lezuhanok. Néhány helyen függőleges sziklafalakon kellett felmásznom, máshol olyan szűk réseken kellett átnyomakodnom, hogy azt hittem, beszorulok. Az éles karmaim mindenesetre jó használatot tettek a síkos, hóborította, sziklás talajon, és elárulom: megmászam a legmagasabb hegyet, elértem a Föld Tetejét.

Talán el sem tudjátok képzelni milyen érzés ott állni a világ felett, megrészegülve a szédítő mélységtől, s közben arra gondolni, milyen volt a múlt, és mit rejt vajon a jövő. Hogy mit rejtett? Hát azt, hogy a hátam mögül hirtelen egy hatalmas sárkány ugrott rám. Letepert a földre, és kényelmesen elhelyezkedett a mellkasomon, így nemhogy levegőt nem kaptam, de elmozdulni sem volt semmi esélyem.

Elfeledve minden büszkeségemet, könyörögni kezdtem az életemért, de úgy tűnt, a hatalmas állat mit sem ért a beszédemből. Pompás! – gondoltam. Itt a cél előtt, akitől segítséget vártam, nem sokára véget vet az életemnek.

De akkor hirtelen egy másik sárkány vált ki a sűrű, mindent beborító ködből – és sokkalta nagyobb volt, mint az, amelyik épp rajtam gubbasztott. Legnagyobb meglepetésemre, amint fogvatartóm meglátta a nagyobbik társát, rögtön leszállt rólam, és elmenekült. A másik pedig közelebb lépett hozzám.

– Bocsáss meg! – magyarázkodott. – De az én kis kölykőm néha elég szertelem és örökmozgó. Ugye nem haragszol meg?

Nem is tudtam, mit válaszoljak. A szégyenérzet, amit azért éreztem, mert egy kölyöksárkánynak könyörögtem kegyelemért, teljesen lerombolta büszkeségemet.

– Én csak azt kívánom, – hebegtem – hogy vigyél fel engem a naphoz!

Nem is sejtettem, milyen közel vagyok már a célhoz. Az anyasárkány ugyanis ezt válaszolta:

– Ennyit kérsz csupán? Te tudod. Gyere, kapaszkodj fel a hátamra!

Örömmel engedelmeskedtem. Ő pedig távolodni kezdett a földtől, egyre magasabbra és magasabbra repült, én pedig kissé émelyegni kezdtem. A szédítő magasság szinte megbénított, csak arra figyeltem, hogy minden erőmmel, görcsösen szorítsam a sárkány sörényét.

Megérkeztünk. Olyan közel voltunk a naphoz, hogy úgy éreztem, menten megperzselődöm, de a sárkány megnyugtatóan, hogy nem lesz semmi baj. Fehér, pikkelyes bőre csillogni, szikrázni kezdett. Ekkor magamra pillantottam, s a szám tátva maradt a csodálkozástól. A bundám olyan lett, mint a nap: csillogó, villogó, fényes. Kimondhatatlanul boldog voltam.

A sárkány – kérésemre – hazaröpített a dzsungelbe. Köszönetet mondtam neki, aztán elváltak útjaink.

De nem mondhatnám, hogy ezután gondtalan lett az életem, nem ám! Amerre jártam, mindenhol csak nevettek rajtam, s most már szégyellem, hogy én vagyok a csillogó leopárd.

Mikor megmutattam magam Gerdának, a papagájnak, ő csak ennyit mondott:

– Remélem, most már okosabb vagy. – és elrepült.

Hát, okosabb vagyok, mint akkor voltam. Mert végiggondoltam, mekkora árat kellet fizetnem a büszkeségemért: megöregedtem, sok szenvedést átéltem, elfáradtam, megszégyenültem, megsebesültem – és mit kaptam ezért? Csillogó lett a bundám.

Hát most már nem vagyok büszke, csak arra, hogy tanultam a leckéből. Ti is tanuljatok az én hibámból: ne legyetek büszkék és önteltek!